Diumenge de Rams (A)

Text de l'Evangeli (*Mt* 26,14—27,66): En aquell temps, va sortir un dels Dotze, el qui anomenaven Judes Iscariot, i anà als grans sacerdots, i digué: «Què em voleu donar i jo us el posaré a mans?». I ells li assenyalaren trenta monedes d'argent. I des d'aleshores cercava l'oportunitat de fer-lo a mans.

I el primer dia dels Àzims (...), arribat el vespre, era a taula amb els Dotze (...). Mentre estaven menjant, Jesús, prenent pa i dient la benedicció, el partí i, donant-lo als deixebles, digué: «Preneu, mengeu: Això és el meu cos». I havent pres un calze i havent donat gràcies, els el donà, dient: «Beveu-ne tots: perquè aquesta és la meva sang de la [nova] aliança, que és vessada per molts en remissió dels pecats (...)».

I dit l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres (...). I avançant-se un poc, caigué sobre el seu rostre, pregant i dient: «Pare meu, si és possible, que passi de mi aquest calze, però no com jo vull, sinó com tu [vols]» (...).

I encara ell parlava, que Judes, un dels Dotze, vingué i amb ell una nombrosa turba amb espases i garrots, enviats pels grans sacerdots i els ancians del poble (...). Però ells, agafant Jesús, el dugueren a casa de Caifàs, el gran sacerdot, on els escribes i els ancians s'havien reunit (...).

Però Jesús callava. I el gran sacerdot li diu: «Et conjuro per Déu viu que ens diguis si tu ets el Crist, el Fill de Déu». Li diu Jesús: «Tu ho has dit (...)». Llavors el gran sacerdot s'esquinçà les seves vestidures, dient: «Ha blasfemat! Quina necessitat tenim encara de testimonis? Ara mateix heu sentit la blasfèmia. Què us en sembla?». Ells, responent, digueren: «És reu de mort». Llavors li escopiren a la cara i li donaren cops de puny, i altres el bufetejaven, dient: «Profetitza'ns, Crist: qui és qui t'ha pegat?» (...).

Jesús comparegué davant el procurador i aquest l'interrogà, dient: «¿Tu ets el rei dels jueus?». Jesús li respongué: «Tu ho dius». Però mentre els grans sacerdots i els ancians l'acusaven, ell no

contestà res. Llavors li diu Pilat: «¿No sents quines coses testifiquen contra tu?». I no li respongué a cap pregunta, de tal manera que el procurador se'n meravellava molt (...).

Els diu: «I quin mal ha fet?». Però ells cridaven més fort encara, dient: «Que sigui crucificat!».

Veient Pilat que no s'hi guanyava res, sinó que l'avalot es feia més gran, prenent aigua es rentà les mans davant la turba, dient: «Jo soc innocent d'aquesta sang, vosaltres veureu!». (...) després d'haver-lo assotat, perquè fos crucificat.

Llavors els soldats del procurador, agafant Jesús en el pretori, van reunir tota la cohort. I despullant-lo, el cobriren amb una clàmide escarlata. I trenant una corona d'espines la posaren sobre el seu cap, i una canya a la seva mà dreta. I agenollats davant d'ell, se'n burlaven, dient: «Salve, rei dels jueus!». I escopint-li, li prenien la canya i li pegaven al cap. I després que s'hagueren burlat d'ell, el despullaren de la clàmide i li posaren les seves vestidures, i se l'endugueren a crucificar-lo. (...).

Després de crucificar-lo repartiren les seves vestidures, fent-se-les a la sort. I asseguts, el custodiaven allí. I posaren escrita per damunt del cap d'ell la seva causa: «Aquest és Jesús, el Rei dels jueus».

Llavors crucificaren amb ell dos lladres, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra (...). Els grans sacerdots amb els escribes i els ancians es burlaven d'ell, i deien: «D'altres ha salvat, a ell mateix no es pot salvar. És el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i creurem en ell. [Ja que] ha confiat en Déu, que l'alliberi ara, si l'estima -ja que ha dit: «Soc Fill de Déu». De la mateixa manera, també els lladres que havien estat crucificats amb ell l'injuriaven.

I des de l'hora sexta es van produir tenebres sobre tota la terra fins a l'hora nona. I cap a l'hora nona exclamà Jesús amb una forta veu: (...) «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?». (...) I Jesús tornà a cridar amb una forta veu, i exhalà l'esperit.

I succeí que el vel del santuari s'esquinçà de dalt a baix en dos, i la terra es mogué, i les roques

s’esberlaren (...). El centurió i els qui eren amb ell custodiant Jesús, vist el terratrèmol i les coses que succeïen, tingueren gran temor, dient: «Veritablement aquest era Fill de Déu».

Hi havia allí moltes dones, mirant des de lluny, que havien seguit Jesús des de la Galilea servint-lo; entre les quals hi havia Maria la Magdalena, i Maria, la mare de Jaume i de Josep, i la mare dels fills de Zebedeu.

I arribat el vespre, vingué un home ric d’Arimatea, Josep de nom, que també ell era deixeble de Jesús. Aquest es presentà a Pilat i demanà el cos de Jesús. Llavors Pilat ordenà que se li donés. I rebut el cos, Josep l’embolcallà en un llençol net, i el posà en un sepulcre seu, nou, que havia excavat en la roca, i feu rodolar, a la porta del sepulcre, una gran pedra i se n’anà (...).

Crist Rei: l'autoritat per a servir

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui l'Església —tot llegint la Passió de Jesucrist— recorda les seves darreres hores a Jerusalem. El reben com a Rei. Arriba, però, muntant un ruquet! Així és el nostre Rei-Jesús. Durant aquelles hores ens regalà l'Eucaristia —en l'Última Cena—, pregà Déu-Pare per nosaltres a l'Hort de Getsemaní, fou injustament maltractat i lliurà la seva vida a la Creu. No s'enfadà; ho acceptà tot en silenci i amb humilitat.

Jesucrist és Rei per a la pau. Les seves "armes" són: oració, serenor, ordre... Amb aquestes virtuts hom arriba a una felicitat profunda. A la Creu, Jesús pateix sense fer patir. Hi és serè perquè obeeix el seu Pare i perquè està salvant els homes. Aquí descobrim el sentit de l'autoritat: servir a la societat per al bé de les persones.

—Avui et demano, Déu-Rei, que tots —pares, autoritats, professors— sapiguem manar per a servir, que tots —fills, ciutadans, alumnes— sapiguem obeir també per a servir.